

поліції не пізніше п'яти робочих днів готується рішення про заборону в'їзду у формі постанови про заборону в'їзду в Україну.

Рішення про заборону в'їзду приймається уповноваженим підрозділом поліції строком на три роки. Строк заборони в'їзду в Україну іноземцю обчислюється з дати затвердження постанови про заборону в'їзду в Україну.

Перед наданням Держприкордонслужбі доручень щодо заборони в'їзду в Україну іноземцям, таке рішення уповноваженим підрозділом поліції погоджується з Міністерством закордонних справ України. Уповноважений підрозділ поліції інформує Міністерство закордонних справ України про прийняття рішення про заборону в'їзду іноземцям, які є засновниками, власниками або керівниками юридичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності в Україні, представникам іноземних релігійних або громадських організацій.[3]

Потрібно зазначити, що дані повноваження дають змогу підрозділам Департаменту стратегічних розслідувань ефективно протидіяти іноземцям, особам без громадянства, які намагаються потрапити на територію України для ведення злочинної діяльності, зокрема вчинення злочинів в складі ОГ та ЗО створених на етнічній основі.

Список використаних джерел:

1. Положення про Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України. / Наказ НП України від 23.10.2019 року №1077 «Про затвердження Положення про Департамент стратегічних розслідувань національної поліції України».

2. Аналітичний огляд «Оцінка рівня стану організованої злочинності в Україні та протидії підрозділами Департаменту стратегічних розслідувань НПУ в умовах воєнного стану»; кол. авт. Дніпро: ДДУВС, 2022, 58 с.

3. Наказ МВС України від 05.04.2022 №209 «Про затвердження Інструкції про порядок прийняття уповноваженим підрозділом Національної поліції України рішень про заборону в'їзду в Україну іноземцям та особам без громадянства» / <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0404-22/print>.

Бойко Олексій Павлович

доцент кафедри кримінального процесу та стратегічних розслідувань
ННІП ПФПНП Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ОКРЕМІ ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧИХ З ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ НА ДОСУДОВОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЩОДО КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ, УЧИНЕНИХ ЧЛЕНАМИ ОГ ТА ЗО

Практика розслідування тяжких та особливо тяжких злочинів, учинених членами організованих груп (далі – ОГ) та злочинними організаціями (далі – ЗО), свідчить про те, що їх успішне виявлення, розкриття та викриття винних багато в чому залежить від правильної організації взаємодії слідчих з оперативними підрозділами на досудовому провадженні. Однією з важливих умов такої взаємодії є своєчасний обмін інформацією, що орієнтує.

Відповідно до п. 2 розділу 13 наказу МВС України від 07 липня 2017 року № 575 «Про затвердження інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні» за наявності в оперативного підрозділу достатньої інформації про готування до вчинення тяжкого чи особливо тяжкого злочину особами у складі ОГ та ЗО зібрані матеріали із зафіксованими фактичними даними про це надаються начальникові слідчого управління ГУНП для планування погоджених дій під час їх реалізації [1].

Ми погоджуємося з твердженням Черняк Н.П., яка досліджуючи в науковій статті особливості взаємодії слідчих з оперативними підрозділами при розслідуванні кримінальних правопорушень, учинених членами ОГ та ЗО під терміном “готування” розуміє як підставу для проведення оперативно-розшукової діяльності, відповідно до ч. 1 ст. 6 ЗУ “Про оперативно-розшукову діяльність” [2, с. 158].

У разі наявності підстав для проведення оперативно-розшукової діяльності, оперативні підрозділи мають право проводити оперативно-розшукові заходи з метою документування протиправних дій членів ОГ та ЗО.

Матеріали оперативного підрозділу, в яких зафіксовано фактичні дані про протиправні діяння членів ОГ та ЗО, відповідальність за які передбачена КК України, що направляються до органу досудового розслідування для початку та здійснення досудового розслідування, повинні містити відомості про наявність та місцезнаходження доказів (у тому числі речових доказів), бухгалтерських документів, викрадених або здобутих кримінально-протиправним шляхом коштів, майна та інших цінностей. Здійснення досудового розслідування кримінальних правопорушень, учинених членами ОГ та ЗО, здійснюється слідчими управліннями ГУНП після визначення прокурорами відповідного рівня за слідчим управлінням ГУНП відповідно до юрисдикції місця їх вчинення [1].

По кримінальним провадженням, що знаходяться у провадженні слідчого, слідчі (розшукові) (далі – СРД) та негласні слідчі (розшукові) дії (НСРД) відповідно до ст. 40 КПК України можуть проводитись оперативними підрозділами лише за його дорученням [3].

Ефективність взаємодії слідчого з оперативними підрозділами на досудовому провадженні забезпечується за умови своєчасного обміну інформацією, отриманої під час виконання СРД та НСРД. У разі скоєння багато епізодних кримінальних правопорушень (серійних вбивств, зґвалтувань, озброєних розбійних нападів, розкрадань у великих розмірах, що учинені ОГ та ЗО), а також складних та великих за обсягом кримінальних проваджень

здійснення досудового розслідування проводиться слідчо-оперативними групами (далі – СОГ). Для забезпечення ефективної взаємодії в роботі дуже важливим є складання єдиного узгодженого плану СРД та НСРД, відповідно до якого розподіляються обов'язки між учасниками групи. Серйозна увага при плануванні має звертатися на узгодженість за часом, місцем та строками закінчення проведення СРД та НСРД.

У процесі виконання плану проведення СРД НСРД та відповідно до встановленої періодичності працівники оперативних підрозділів, включені до складу СОГ, щотижня інформують слідчого - керівника СОГ про стан виконання наданих письмових доручень та запланованих заходів, а на його вимогу надають документи, що підтверджують обсяги проведеної ними роботи, також самостійно надають слідчому обґрунтовані пропозиції щодо необхідності проведення конкретних СРД та НСРД [1].

Кримінальний процесуальний закон, а саме ст. 41 КПК України покладає на оперативні підрозділи обов'язок виконувати доручення слідчого у будь-якому кримінальному провадженні, що перебуває у його провадженні [3].

При наданні доручення оперативним підрозділам, слідчому необхідно визначаючи конкретний перелік СРД чи НСРД, які потрібно виконати, доцільно виключити з нього найважливіші для кримінального провадження (проведення слідчого експерименту, допит підозрюваного та ін.). У ряді випадків слідчий повинен особисто проводити обшук, пред'явлення для впізнання, одночасний допит двох і більше раніше допитаних осіб. Інакше це може серйозно вплинути на результати досудового розслідування так як вимагає досконалого знання матеріалів кримінального провадження.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : наказ МВС України від 07 липня 2017 року № 575. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17#Text> (дата звернення: 22.11.2022).

2. Черняк Н. П. Особливості взаємодії слідчих з оперативними підрозділами при розслідуванні кримінальних правопорушень, учинених членами організованих груп та злочинних організацій. *Держава та регіони. Серія : Право*. 2014. № 4. С. 156-160.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 22.11.2022).

Єфімов Микола Миколайович

доцент кафедри криміналістики та домедичної підготовки ННІП ПФПНП
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
доктор юридичних наук, доцент